

dette, og saa kunne vi godt lade det gaa videre. Men det ærede Medlem, der har plukket denne Sætning ud af sin Forbindelse med meget Andet i den Diskussion, som han henviser til, har jeg ingen Interesse af at føre denne Debat videre med. Det har jeg ingen Interesse af, før Slaget skal staa med Forkastelse af vor Dagsorden; og at føre Debatten ud i øvrigt i sine forskjellige Traade, for at have Noget at hænge sig paa, det indlader jeg mig ikke paa. Man har ogsaa bebrejdet mig i denne Debat, at jeg ikke tog mod Tilbudet om at forandre den foreliggende Sag til en midlertidig Finantslov og at indføre det her. Hvorfor skulde jeg svare paa det? Det Medlem, der spurgte, vidste godt, at jeg ikke vil være med til at give en midlertidig Finantslov til Ministeriet. Jeg vil ikke give en lovlig Bevilling til Ministeriet. Men nu skal jeg dog bemærke med Hensyn til det, at jeg anser ikke dette for en foreløbig Lov. Jeg anser hverken det ærede Medlems Forslag fra 12te Oktober eller dette for en foreløbig Lov, og har aldrig gjort det. En foreløbig Lov er et Aktstykke, der er udstedt i Overensstemmelse med § 25 i Grundloven. Men hverken det ærede Medlems eller dette Forslag er eller har nogensinde været en foreløbig Lov i min Betragtning, fordi det er udstedt efter min Opfattelse og efter Folkethingets med, som det er udtrykt ved Dagsordenen, fuldtændig i Strid med § 25 og § 49 i Grundloven. Naar jeg derfor skal betegne det, er det et finantslikt Instrument, udstedt under Paaberaabelse af § 25 i Grundloven; men derved bliver det ikke til en foreløbig Lov. Naar vi sige for Kortheds Skyld: en foreløbig Lov eller et Finantsprovisorium, mener jeg, at vi altid underforstaa dette. Jeg mener nu, at klart og tydeligt har Folkethinget en Gang givet sin Mening tilkjende ved at forfaste et lignende Instrument. Men jeg hævdede den Gang endnu — min Opfattelse er jo ikke den afgjørende, men det er af Interesse, at den er afgjørende for det ærede Medlem for Odense Amts 7de Valgkreds, (H. Holm) og flere i dette Spørgsmaal, ellers er den jo ikke afgjørende — og jeg gjentog det senere, og det er Noget, de Herrer ikke kunne komme ud over, at det er det af Regeringen faktisk opretholdt, saakaldte Finantsprovisorium, som her tilhvides os at behandle, som vi nu have Kjærlighed til Provisorier til. Det har jeg udtalt da i Forbindelse med, at jeg ikke anstaa det for en foreløbig Lov, og det siger jeg endnu. Og da der foreligger efter Erfaringen, som den ærede Ordfører for os har sagt, Udtalelser om, at det skal kunne hængjemes, saa siger jeg: Lad da

os, der aldrig have været inde paa den Betragtning, benytte Leiligheden til altid at give vor Mening tilkjende om, at dette Instrument her — fra Ministeriets Standpunkt en retslig foreløbig Lov — efter vor Betragtning er en faktisk opretholdt, saakaldt foreløbig Lov. Lad os give vor Mening tilkjende her, da der er Leilighed dertil: Med dette grundlovsstridig paaberaabte Fundament for Landets Styrelse ville vi ikke have det Mindste at skaffe! Væk med det! Nu siges der, at det er farligt; for saa kan Ministeriet hjemfende Folkethinget lige strax. Ja, det kan det da gjøre alligevel, som der ogsaa er sagt. Men, mine Herrer, skulde det være saa farligt at blive hjemsendt lige strax? Vil det ærede Medlem friste mig med, at jeg fik Lov til at sidde et Par Maaneder, hvis jeg stemte med ham? Det tror jeg ikke. Jeg haaber ikke, at den Slags Fristelser skal have nogen Betydning lige overfor Forsvaret i dette Spørgsmaal. At gaa af Veien for Provisorierne af Frygt for at hjemsendes, vilde være den eklatanteste Erkjendelse af, at vi staa som de Slagne, der ingen Rod have i Befolkningen. Den Opposition, der under de nuværende Forhold, under det nuværende provisoriske Regimente, lige overfor dette Ministerium skal vige tilbage for en Hjemsendelse og en eventuel Opløsning, maa have Ret til at opgive Været. Men De skulde da opgive Været ikke her, men ved at sammentalde Deres Vælgere og sige: Jeg er syg, jeg nedlægger mit Mandat. Saa siges der dernæst: „Det er aldeles sikkert, at I faae det 10de Finantsprovisorium — vi have nu det 9de — i Dag, hvis I gjøre det. Jeg veed saameget ikke, af hvad Grund vi skulde staae Ministeriet for at gaa den Vej eller staae Hs. Majestæt for at følge det hver Gang, det tager Ansvar paa sig, thi det dynger da efter min Formening konstitutionel Synd paa Synd. Men jeg veed ikke, hvorfra det ærede Medlem har faaet den sikke Kundskab, den fulde Forvisning, at dette Ministerium absolut vil give os det 10de Provisorium; man kunde dog tænke sig, at det ikke blev Tilfældet. Det ærede Medlem fra Middelfart (Henning Jensen) tror nu, at det vil være evigt; han tror, at dette Tidspunkt ikke kan komme, da Kong Christian kunde sige: Det gaar mig for vidt, dette her, jeg siger nu stop, og naar det stete, var det ganske vist i Altsen muligt baade at faae et nyt Ministerium og et grundlovmæssigt Grundlag for Styrelsen gennem en midlertidig Finantslov. Men de Herrer tør ikke prøve det; de Herrer ville ikke prøve, om dette muligt ster. Disse diplomatistiske Udflugter komme imidlertid ikke mig ved. Jeg